

A TÚLÉLÉS SZABÁLYAI 2.

KÁOSZ ÉS FEGYELEM

...ez a srác megharcolt az életéért.

18+

*Prizós
Könyvek*

BENINA

B E N I N A

KÁOSZ ÉS FEGYELEM

A TÚLÉLÉS SZABÁLYAI 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*Komáromy Dóra Akashának,
mert akkor is ott vagy,
ha hetekig nem beszélünk.
Köszönöm!*

Fegyelemmel éld át a káoszt!

A fegyelem szabadság nélkül – zsarnokság.

A szabadság fegyelem nélkül – káosz.

– *Cullen Hightower*

1.

Ígérem, megbosszulom!

Josiah

2017. MÁRCIUS 25.

EGÉSZ TESTEM BELEREMEGETT AZ ORDÍTÁSBA. A kés pengéje elérte hibátlan bőrét, és olyan könnyedén hatolt át rajta, mintha édességet szeletelne, a mocskok állatja. Nem süteményt szabdalt cafatokra, hanem a húgomat. Édes, kis magocska...

Jelen és múlt keveredett sötét gondolataimban, miközben távoli kuncogást sodort felém a szél. Visszakényszerítettem a mérgező emlékeket, és felnéztem az ötvenöt méter magasan álló darura. A jobbik felem, a kishúgom, odafentről figyelte a mélységet. Szinte éreztem a bizonytalanságát. Pontosan tudtam, mi zajlik le benne, mert a születésétől kezdve vele voltam, és tíz évig én felügyeltem növekedésének minden egyes másodpercét. Ez idő alatt egyszer lankadt a figyelmem. Egyetlenegyszer, amikor ő még el sem érte a felnőttkort. Katasztrófális következményei lettek, mindkettőnkre nézve.

Helyrehozom, magocska! Ígérem, megbosszulom!

Három ostoba kölyök készült ugrani, mert Bray Holmes szerint ez nemcsak menő, de ráadásul megadja a szabadság kurvára felemelő

érzését. Ekkora marhaságot még életemben nem hallottam, de semmit sem tehettem. Úgy tűnt, ez a gyomorforgató szöveg komoly csajozós duma, legalábbis a húgom elködösült pillantása erről tanúskodott. A bungee jumping nem ad szabadságot, meg sem közelíti az érzést. Nem tudtam, akkor vajon mi ad, de biztos voltam benne, hogy köldökzsinórral ugrani a semmibe csupán merő őrültség.

Mégsem léphettem közbe. Elhatározták magukat, én meg tehetlenségemben fogcsikorgatva bámultam rájuk. Átkoztam magam, amiért rábólintottam erre az öngyilkos extrémiségre.

Faith, a húgom, az előtte térdelő srác felé nyúlt, ezzel félbeszakította az alapos ellenőrzést, amivel megbízta Brayt, mielőtt felengedtem oda őket. Tudtam, soha nem engedné, hogy Faithnek baja essen. Én kétszeri alapos ellenőrzést ajánlottam neki, ő már harmadszorra vágott bele, mielőtt Faith ujjai elterelték a figyelmét. A húgom többet jelentett neki a saját életénél is, ezt már bizonyította. És ez volt az egyetlen ok, amiért rohadtul nem verem ki az összes fogát, pedig épp lesmárolta Faitht.

Ingerülten túrtam a hajamba. Annyiszor löktem félre a gondolatot, hogy vajon így alakultak volna Faith dolgai, ha akkor én is vele tartok? Belekapaszkodott volna az első alakba akkor is? Mielőtt a tanúvédelmi program szétválasztott minket, magunkra fogadtam volna. Ketten bármit legyőzhettünk, végül is a legrosszabbat már túléltek. Most viszont a húgom arra a szökeségre néz olyan áhítattal, mint korábban rám.

Igen, ezt rohadt nehezen viseltem.

– Te meg mi a francot keresel itt? – Crayne morózus hangja váratlanul ért, így zsigerből előrántottam a fegyveremet a zakóm alól, a mellkasomra rögzített pisztolytáskából.

A tag nem volt idióta, így azonnal mozdulatlaná vált, és mindkét tenyerét felém tartotta. Nem számított volna, ha van nála fegyver.

Az egyik olyan ember volt, akiben megbíztam. A másik épp elcsábítja a húgomat ötvenöt méter magasban. Előbbi már akkor fegyvert tartott a markában, amikor én még csak járni tanultam. Utóbbinak én tanítottam mindent.

Ütések záporoztak minden oldalról. A morgásaimat elnyomta Faithtávolról felhangzó sikolya. Velőtrázó, fájdalommal teli sikoly, amitől minden alkalommal meghaltam. Újra és újra, míg semmi nem maradt már belőlem. Semmi, csak a végtelen harag.

– Josiah... – Crayne szürke szeme gyorsan körbepásztázott, mielőtt ki mertene ejteni a nevem. Az igazi nevem, amit a környéken csak kevesen tudtak.

Lassan! Óvatosan! Semmi hirtelenség!

Gondolatban mantráztam a vezényszavakat, miközben kényszerítettem az ujjaimat, hogy enyhítsenek a fegyver szorításán. Utána a karom következett, végül sikerült cselekvésre bírnom dermedt végtagomat, és a pisztoly visszakerült eredeti helyére.

– Oké – nyugtázta Crayne egy merev bólintással, majd leeresztette a karját, és ravasz könnyedséggel közelebb lépett.

Nagydarab, tagbaszakadt emberként nem mozoghatott volna így, nála ez mégis természetesnek hatott. Néhány centivel fölém magasodott, pedig nem tartoztam az átlagos méretű férfiakhoz. Malcolm Crayne az FBI ügynöke maradt a mai napig. Már rég le kellett volna lépnie a városból.

Távollétemben a húgom testőreként az volt a feladata, hogy megóvja Faitht a bajtól, mire a tárgyalásunk elérkezik. Aztán egy rajtaütés során az alperesünk életét vesztette, így a tárgyalást törölték. Crayne-nak ezen a ponton kellett volna eltűnnie, mivel már nem volt szükség inkognitóra. Ő viszont láthatóan maradni akart, franc se tudja, miért. Mindenesetre én továbbra is gondoskodhattam Faithről, ahogy

eddig, bár az álneveinket megtartottuk a biztonság kedvéért. Sosem lehet tudni...

Crayne óvatos tekintettel méregetett. Hajának és borostájának rozsdavöröse a napfényben élénkebbnek tűnt. Higanyszerű szemében visszafogott indulatokat láttam tükröződni.

– Mondtam, hogy vigyázok rá – mordult. A hangja olyan reszelősen sercent, mintha rég nem használta volna.

Őrült, sugallta felém.

Őrült. Az volnék?

Tudtam magamról, hogy megszállott vagyok. Előző év karácsonyán a húgommal együtt elrabolt, faggatott, megkínzott a New York-i olasz maffia néhány beavatott tagja. Két hét kín és gyötrellem, soha el nem tűnő emlékek. Megtörtek úgy, ahogy nem hittem, hogy meg lehet törni engem. Majdnem egy évig bujkáltunk utána. Ügynökök, testőrök veszítették életüket, míg a rohadt tárgyalásra vártunk.

Most a Főnök, Elijah Russo halott, de a társai szabadon kószáltak. A vérem forrt a gondolatra, hogy a sok mocsok, aki részt vett a két hét pokolban, épp élvezi az életet. *Azelőtt* nem ismertem ezt a gyilkos indulatot. Amikor még minden rendben volt, és a húgommal másik államban éltünk, én pedig az egyetemen verekedtem plusz bevételért, akkor is a megfontoltság és a pontosság vezérelt. Ringen kívül senki nek sem ártottam. Csak akkor haraptam, ha kérték. Minél előbb kiütni az ellenfelet, igen. Felszedni érte a pénzt, igen. De péppé verni, aki a kezem közé került, pusztá haragból? Soha! Ez az indulat Faith első sikolyával született meg bennem, és azóta beleette magát a sejtjeimbe.

Tehát igen, bizonyos értelemben lehet örülnék nevezni. Kicsit mindenki megőrülhet, amikor bántják a testvérét. Bizonyos pillanatokban viszont Bray még nálam is megszállottabbnak tűnt. Könnyed

modora eltűnt, és átvette a helyét az a fajta sötétség, ami engem már bekebelezett. Féltettem a srácot, de szükségem volt rá. Egyedül nem bírtam volna végigcsinálni. Már megvoltak a magam emberei, de ezt az ügyet másra nem bízhattam. Crayne kezét pedig megkötötte a saját rendszere.

Hanyagul vállat vontam.

– Látnom kellett.

Crayne barátságtalan recsegéssel, csendesen felnevetett.

– Nem kellett, de ezt akartad. Soha nem hallgatsz rám, amikor azt mondom, boldogul nélküled.

Elkomorultam. Teljes testemmel Crayne felé fordultam.

– Legutóbb is boldogult, amikor a legújabb sebhelyét szerezte? – A fickó összerándult, mintha megütöttem volna.

Tudtam, hogy egy rohadék vagyok, amiért felemlegetem, de le se szartam. A Russo-féle hajtóvadászat közben elszakadtam Faithtől egy sérülés miatt. Tizenhét éves volt akkor. Egy porcikám sem akarta őt magára hagyni, de tudtam, hogy abban az állapotomban nem venné sok hasznomat. Igazából még a mostaniban sem. Mindenestre fizioterápiára és gyógytornára kötelezve hagytam, hogy ez a godzilla vigyázzon a kishúgomra. Mire újra a közelében lehettem, már szerelmes volt a helyi szépfúba, akivel úgy ismerkedett meg, hogy az a barom majdnem elgázolta. A véletlen egy áskálódó ribanc, mert kiderült, hogy a kissrác, Zach, akinek a rehabilitációs edzését a húgom elvállalta, épp a szóban forgó barom öccse. Eleinte reméltem, hogy az egész nem komoly, de már az első találkozásnál fejbe vágott a felismerés, mekkorát tévedtem. Faith és én ebben hasonlítottunk: nem vesszük félvállról a kapcsolatokat.

Az érkezésem akkoriban kisebb bomba volt a párocska románcában. A néhány napos mosolyszünetnek Faith eltűnése vetett véget.

Bray aktívan segített kinyomozni, hová tűnt a húgom. Az első elrablását is nehezen viseltem, a másodiknál örülten kiborultam, mert a sérülésem miatt nem tudtam a segítségére lenni. Kénytelen voltam engedni, hogy egy huszonéves, képzetlen kölyök menjen a tűzvonalba, és hozza ki azt, akiért én tartoztam felelősséggel. Bray bennragadt a dolgok sűrűjében, így megízlelhette mindazt, amiben Faithszel két hétig rohadtunk. A maffia ezúttal sem kegyelmezett.

Crayne épp időben dobbantott rájuk a kommandósaival.

Tisztában voltam vele, hogy itt és most sem tehetnék semmit, ha bármi balul sülné el. Nem csak azért, mert ők a magasban álltak, míg én idelent. A korábbi sérülésem nem múlt el nyom nélkül. Még a húgomnak is azt mondtam, hogy egyetlen lövés ért. A mellkasomba fúródott, és a szegycsontomból letörő darabka megsértette a gerincemet, ami miatt használhatatlanná vált a jobb lábam. Faith sosem szerette az anatómiát. Fogalma sem volt, hogy ha a gerinc a szegycsont magasságában sérül, akkor semmiképp sem okozhatott volna sérülést a jobb lábamnál.

Az igazság az, hogy két golyót sikerült bekapnom. Mindkettőt Crayne helyett, akit félrelöktem, mint valami rögtönzött szuperhős. Cserébe kaptam tőle egy hasznos sétabotot. Gyanítottam, hogy a maradásának köze van ahhoz az ominózus két golyóhoz. Az első valóban mellkason talált, de nem érte el a szegycsontomat. A második golyó a gerincem alsó szakaszába fúródott.

– Most már rendben van – mutatott felfelé Crayne.

Mintegy igazolásképp Faith nevetése eljutott hozzánk.

Baszki, de jó volt újra hallani! Felnéztem, és összeszorult a mellkasom, amikor megláttam, hogy Faith a daru széléhez lép.

– Ha valami félresiklik...

– Én magam végzem ki a srácot – bólintott Crayne habozás nélkül.

– Lassan és fájdalmasan.

– Felváltva.

Rohadt szörnyetegek voltunk, mert mindketten a saját céljainkra használtuk Brayt. Az ideérkezésem előtt Crayne könnyedén rábízta a húgomat a srácre, míg ő a rosszfiúk nyomába eredt. Faith azonban lelepleződött, Bray pedig megismerkedett a golyó okozta súrlódás csodáival. Aznap éjjel kapta élete első, éles töltényű fegyverét a kezébe.

Ökölbe szorult a kezem, bütykeimen megfeszült a sérült bőr. Túl sok ütést osztottam ki. Tudtam, hogy Bray ökle még rosszabb állapotban van. Erre oda kellett figyelnem. Sok sérülés sok kérdéssel jár, amit nem engedhettem meg.

Az ugrás rémálomba illő volt. Biztosra vettem, hogy Faith végig nyitva tartotta a szemét. Bátor magocska. Boldog, izgatott sikítás kíséerte a zuhanásukat. Azt hittem, Faith, de nem ő volt. Lentről jött, ahol ketten várakoztak. Egy vékony, fekete, és egy nőiesen telt, szőkés hajú lány. Láttam már őket a húgommal. Tudtam mindkettő nevét, és néhány alapvető információt, ami ahhoz kellett, hogy rábólintsak a barátságukra. Ha Faith tudott volna róla, ízekre szed.

– Végre... – Crayne megkönnyebbült sóhajtása jelezte, hogy ezt az ugrást neki sem volt könnyű végignéznie. Csak remélhettük, hogy nem kapnak rá az ízére. – Hogy tetszik az új munkád?

Igazítottam háromrészes öltönyömon, annak ellenére, hogy tudtam, makulátlanul áll. Blázírtan néztem rá.

– Más, mint az előzőek.

Azelőtt egy építkezésen melóztam. Nehéz munka volt, folyamatos fizikai megterhelés, és nem is fizettek annyit, amennyire szükségem lett volna. Mégis szerettem csinálni. Minden hátulütőjével együtt. A pénz hiánya viszont jelentős problémává nőtt. Muszáj volt mellékest vállalnom. Éjjelente meccseztem, hogy meglegyen, ami egyébként

hiányzott. Például Faith tandíja, vagy egy nyavalyás báli ruha. Addig bele sem gondoltam, mennyit képesek elkérni egy olyan göncért.

Ég és föld a különbség a mostani munkámmal. Akkor enyém volt minden döntés, én határoztam, kinek és mennyiért melózom, mint valami jó kurva. Itt kezdetben minden békésebb volt, mint ketrec-harcosként. A helyi galériában ugrálni egy idős nőnek, tripla gázsí-ért, mint azelőtt. Hülyének is megérte volna. Csakhogy nem voltam hülye sosem. Volt szemem és fülem, és sikerült megint beletenyerelnem valaminek a közepébe.

Már nem csak ugrálok Sophia E. Marinónak, hanem társultunk. A világban soha semmi nem az, aminek látszik. Erre az a nő az élő példa.

– A főnökasszony jól bánik veled?

Crayne szürke szeme kíváncsian megvillant. Furcsa...

Gyanú ébredt bennem.

– Szeretnél mesélni valamit róla?

Megdörzsölte a tarkóját hatalmas lapátkezeivel.

– Egyelőre nem.

– Akkor engedjük el a témát! – Kettőt csipogott a mobilom. Em-lékeztető. Ideje indulni. Egy másodpercre lehunytam a szemem. – Mennem kell.

Crayne nem tudta, hová készülök. Senki sem tudta. Egyedül Bray. Ez is túl sok. Ha Crayne valaha megtudná, ő maga kattintana bilincset a csuklómra.

Mélyet sóhajtottam, és Faithre néztem. Olyan izgatottan ugrált, hogy Bray alig bírta leszedni róla a gondosan rászíjazott hevedert. Nem mintha bánta volna. Türelmesen bánt a húgommal. Pontosan tudta, mennyire mélyen sérült.

– Nem köszönsz neki?

– Tudja, hogy itt voltam.

Sarkon fordultam, és beszálltam fekete BMW X6-osomba, amit nem a nagylelkű FBI tanúvédelmi programjának köszönhetek. Kényelmesen becsúsztam a világosbarna bőrülésre, és elindítottam az autót. Már nem fordultam hátra, Faith felé, tudtam, hogy jó kezekben hagyom. Nem néztem a visszapillantóba, csakis előre. Tudtam, merre tartok, és mivel jár minden, amit teszek. Senki nem állhat az utamba, amikor a bosszúról van szó.

Faith sikolya. Faith fojtott zokogása. Faith nyögése, ahogy tartani próbálja magát. A kés pengéje, ami kettévágja a bőrt. Mindig elérték, hogy sikítson. Mindig elérték, hogy ordítsak...

Messze a sebességhatár fölött száguldottam, mire észbe kaptam. Azonnal visszavettem a tempóból. Nem hiányzott egy túlbuzgó járőr, aki rajtam akarja fitogtatni a hatalmát.

Koncentrálj!

Összepréseltem a fogaimat, és mintapolgárként értem végül a városból húszpercnyire, kamu néven bérelt raktárhoz, ahol a hűgomat legutóbb megkínózták. Akkor lepukkant, romos épület volt, bontásra várt. Egyetlen helyiséget újíttam fel Brayjel. A legjobb anyagokat hozattam, minőségi pánikszobát alakítottunk ki. Csakhogy itt nem mi pánikoltunk. Inkább azok, akiket idehoztunk. Mindig csak egyvalakit tartottam itt. Többet kockázatos lett volna. Előbb-utóbb úgyis mindegyik féreg horogra akad.

Kiszálltam a kocsiból, és gondosan bezártam a kaput magam mögött. Crayne-től rengeteget tanultam arról, hogy lehet kamerákat ügyesen elhelyezni nagy területen. Az épület minden oldaláról három állásból készülnek a felvételek a nap huszonnégy órájában. A memória hetente törli magát, és újraindul. Automatikus rendszer, megkönnyíti a dolgomat.

Az átlagos szemlélődő kívülről egy festésre szoruló, fém bejáratú ajtót lát. Egyszerű számsorral lehet bejutni, aminek semmi köze egyetlen jeles eseményhez sem az életében. A kódokkal az a baj, hogy az emberek egyszerűbbnek, praktikusabbnak érzik, hogy születési dátumokat vagy ismerkedési napokat használjanak, mert azt úgyis csak ők tudják. Mekkora marhaság! Nem veszik a fáradságot, hogy megtanuljanak egy teljesen véletlenszerű számsort, amit aztán nyugodtan használhatnak egy-két hétig.

Beütöttem a kódot, és beléptem az egyébként rozsdamentes acélból készült, tíz centiméter vastag, golyóálló ajtón. Számítógépek pittyegése hallatszott, a gépek megnyugtatóan zúgtak. Minden flottul működött, ami elégedettséggel töltött el. Szerettem mindent az irányításom alatt tartani.

A napszemüvegemet a pultra dobtam, levettem a zakómat, és a felújított fürdőbe mentem. Farmerre, bakancsra és egyszerű, fehér pólóra cseréltem az öltönyömet. Épp, mint rég, mielőtt Josiah Morganból Hudson Winslow lettem. Mielőtt végleg lemondtam az emberségről.

Sötét pillantással méregettem a bokszt a fürdőben a csapnál. Vér száradt rá minden oldalról, és tudtam, hogy Bray megint keményen dolgozott. Pihenőt kell hagynom neki. Vagy más módszerre tanítanom. Az első helyes volna, a második kegyetlenség. Nem volt rám jellemző a helyes cselekvés.

A fekete ajtóra meredtem. Elhatározás és gyűlölet hajtott előre. Keményen döngő léptekkel indultam az ajtó felé, menet közben felmarkoltam a gázgyújtót, és a farzsebembe süllyesztettem. Újabb kódsorozat, és megnyílt előttem a szoba. Beléptem, és felkapcsoltam a lámpát. Amikor elraboltak minket, nem foglalkoztak velem, mit láthatunk, állandóan maximális fényerővel dolgoztak. Én is így tettem.

Nem csak a plafonon, de még a sarkokban is lámpák világítottak. Mindegyik mocsoknak látnia kellett, ki teszi ezt velük. Hogy tudják, fordult a nyomorult kocka, és most ők fognak rettegni.

– Carlos Duez – mondtam tisztán és érthetően.

Az előttem heverő féreg egész testében megremegett. Kilógott a többi kíznónk közül, mert ez itt állandóan kockás inget viselt, ami immár véres rongydarabként hevert a sarokba rúgva. Duez csupasz mellkasán több helyen felszakadt a bőr. A véres húscsapatok láttán sötét elégedettséget éreztem.

Megjelenésemre a fickó alatt bűzös tócsa gyűlt. Három hete hoztam ide. Bray kezdetben finoman faggatta, de egy idő után elpattant benne valami. A harag átvette az uralmat a cselekedetei fölött. Olyan dolgokat tett meg, amire nem gondolta, hogy valaha szüksége lesz. A tegnapi nappal elkezdődött a harmadik hét, ahonnan átveszem a tagot. Tegnap már összeismerkedtünk Duezzel. Akkor lehányta a saját, véres mellkasát, mire végeztem vele. Most elég volt kimondanom a nevét, hogy összehugyozza magát. Ennek a látványára előntött a harag. Nem volt joga ilyen zsigeri reakcióra.

– *Lassan, lassan...* – *libegte röhögve a Főnök.*

Faith csendesen sírdogált a padra feszítve. Kénytelen volt végignézni. Nem engedték, hogy másfelé fordítsa a fejét. Arra viszont nem kényszeríthettek, hogy őt nézzem, míg engem kínoztak. Nem akartam, hogy lássa a szememben a kint, vagy azt a mérhetetlen haragot, ami a szerves részemmé vált. Összepréseltem a fogam, és belenéztem a kést tartó seggfej apró patkányszemébe.

Úgy nyesegetett, mintha kenyeret szeletelne. A tekintete eszelős, de koncentrált, ahogy vékony szájából kicsit elődugta az undorító nyelvét. A vérem ráfröccsent makulátlan ingjére, de ebben a percben nem foglalkozott ezzel.

– Egyformán... Ne mozdulj! – sűgta, de eltalált egy ideget, és meg-rándultam. Éreztem a penge recés szélét, ahogy mélyebbre szaladt, mint tervezte. Az orrcimpája megremegett az elfojtott ingerültségtől. – Ha még egyszer megmozdulsz, tövig mártom ezt a pengét a kishúgod bőrébe!

Betegesen ragaszkodott a szimmetriához Faith és az én testemen. Az egyetlen problémája az volt, hogy jobban bírtam a vagdalkozását. Beletelt néhány vágásba, mire rájött, melyik pengével, milyen technikával éri el ugyanazt a hatást, mint a húgomnál. El volt ragadtatva magától, amikor sikerrel járt, és én felordítottam a fájdalomtól.

Faith elcsendesedett, halálra rémülten meredt a Főnökre. Rettegett, mert tudta, ő következik. Csupasz combján folyadék csorgott végig, aminek látványától elvesztettem a fejem. Teljesen kifordultam magamból, amiért a rohadékok elérték ezt nála. Nekifeszültem a szíjaknak, amik az asztalhoz rögzítettek, ordítottam, mint egy eszelős. A Főnök elbűvölten figyelte az összeomlásomat. Már nem voltam tudatomnál, később döbbsentem rá, mennyire tetszett neki a reakcióm.

Duez megláthatott valamit felvillanni a szememben, mert váratlanul felvinnyogott, és menekülőre fogta a dolgot. Esélytelen próbálkozásától felfordult a gyomrom.

Carlos és Roman alig bírták a farkukat a gatyájukban tartani. Russo maffia-családjának beavatott tagjaiként a szabályok rájuk különösen érvényesek voltak. Az egyik legfontosabb, hogy szexuálisan nem bántalmaznak kiskorú személyt, legyen az lány vagy fiú. Faith tizenhét volt, de tudtam, ha a Főnök nem ragaszkodna a hagyományokhoz, ez a két idióta kihasználná a helyzetet.

Akkor Duez magasnak, félelmetesnek látszott, ahogy a kishúgom előtt állt, és játszadozott vele. A karja olyan vastag volt, mint Faith combja. Most viszont előttem fetrengett a saját ürülékében, és leginkább egy hatalmas féregre emlékeztetett. Rémült lihegése

megtöltötte a helyiséget. Ahogy közeledtem felé, nyöszörgésre váltott.

Megálltam fölötte, és láttam a szemében a saját igazságomat. Tudta, hogy kivégzem, mindegy, mit mond. Könnyezett a nyomorult, és könnyörgésre nyílt a szája. Arcon rúgtam. A feje oldalra nyaklott, vér fröccsent a szájából, de tudtam, hogy nem törtem csontot. Majd később. Előbb beszélnie kell.

Fogtam a nehéz fémszéket, és Duez mellkasához illesztettem a keresztbe húzott lábtartóját. A karja hátrabilincselve, mellkasán a szék, azon pedig én helyezkedtem el, lovagló ülésben. Moccanni sem bírt, és erre újra elöntött az elégedettség. Faith sem tudott mozdulni, miközben ez a barom a melltartója alá nyúlt, és fájdalmat okozott neki.

– Hol van Lew? Mi a teljes neve? Hol találom Nuelt? Mi a teljes neve? – Előhúztam a farzsebemből a gázgyújtót, és belenéztem a nyomorult sírástól véreres szemébe. – Ennyit akarok tudni. Szerinted a te neved a húsvéti nyúl írta meg egy kibaszott tojásra? Szerinted te vagy az első, aki itt nyöszörög?

– Kérlek...

Kérlek, kérlek, kérlek! Micsoda újdonság! Faith is könnyögött, én is. Sírva kértem őket, hogy ne bántsák a kistesómat, ők pedig mit csináltak? Röhögtek és folytatták.

A mutatóujjammal bekattintottam a gázgyújtót. Halálra váltan nézett rám. Tudta, hogy vége van.

Édes, kicsi magocska. Bosszút állok...

2.

A káosz kízó bizonytalanság

Piper

2017. MÁRCIUS 26. (REGGEL)

A KEDVENC KÖNYVES KÁVÉZÓMBAN ücsörögtem, és az órát bámultam. *Azelőtt* utáltam olvasni. Az életemet a divat, a smink és a szórakozás töltötte ki, nem maradt benne helye a fikciónak; megelégedtem a saját világommal, nem kellett mellé másík, akár képzelt, akár valós. Érdekes, hogy egy traumatikus esemény mennyire át tudta alakítani az olvasáshoz való hozzáállásomat.

A kellemes hőmérséklet ellenére megborzongtam. A másodpercmutatót figyeltem, és egyre inkább kivert a víz. Szedett-vedett kontyba fogott hajam alatt verejtékcseppek csurrantak. Idegesen félresöpörtem a szemembe hulló frufrumat.

Késett.

Jane Hunntington a legjobb barátnőm, és ha valaki, akkor ő igazán tudja, mennyire utálok egyedül lenni. Sosem tenné meg, hogy szándékosan késik egy találkozáson velem. Csak nem történt valami... Nem! Kényszerítettem magam, hogy befejezetlenül hagyjam a gondolatot. Nem történt vele semmi. Valószínűleg feltartotta az az idióta Seth, hogy szívja a vérét szegény lánynak. Olyan rég csinálták ezt egymással.

Kíváncsi voltam, mikor fognak rájönni a nyilvánvalóra. Vagyis ami mindenki számára nyilvánvaló, csak a két érintettnek nem.

A mobilomért nyúltam. Még egyetlen percet kap tőlem. Gyűlöltem, hogy nem a Jane iránti harag, hanem a saját gyávaságom miatt vagyok képtelen a várakozásra. Persze féltem, hogy történt valami Jane-nel, mindig féltem, ha késett, akivel találkoztam. Idegesített, hogy ha nincs semmi baj, akkor az illető miért nem képes időben érkezni, és felhúztam magam, mert normális esetben ez a félelem eléggé irracionális. Csakhogy én már találkoztam a nem normális esettel is, amitől mindenki retteg.

Remegő ujjal végigsimítottam a kijelzőmön, de csak egy nedves csíkot hagytam rajta. Türelmetlenül dörgöltem a tenyeremet rövid ujjú, kockás ingembe, ami alatt egy hosszú ujjú, testre simuló pólót viseltem. Az öltözékemet csípőben szűk, bő szárú farmer és Converse egészítette ki. Egyszerű, minden domborulatomat rejtő cucc volt, ami nekem tökéletesen megfelelt. Soha az életben nem akartam megmutatni magam senkinek. Soha többé...

Már a hívásikon felett hintáztattam az ujjamat, amikor Jane emojija, egy okoska-szemüveges smiley jelent meg a kijelzőmön, alatta a név: Jane. Megkönnyebbülten-haragvón fogadtam a hívását.

– A parkolóban vagyok, sietek, sietek – hadarta, mielőtt megszólaltam volna.

Elöntött a megkönnyebbülés. Nem voltam egyedül. Nem voltam egyedül! Mélyeket lélegeztem, mert tudtam, hogy ezzel eltüntettem a torkomból azt a hülye gombócot, és megsemmisítem a szemem előtt úszkáló, színes és fekete köröket. Régen gyakrabban törtek rám pánikrohamok, aminek mindig ájulás lett a vége. Sophia nagy szerint a szervezetem így hozta tudomásomra, hogy a sötétség olykor jobb bármilyen szivárványnál.

– Piper? Piper, édesem, ott vagy még? Jól vagy? – Jane hangja olyan lágy és kellemes, mint egy forró csokoládé a téli havazásban. Még így, tele aggodalommal is jólesett zaklatott fülemnek.

– Minden oké – feleltem rekedtesen. Mintha megfáztam volna, de tudtam, ez csak az utözöngéje az érzelmi hullámvasútnak, amin az imént vettem be egy éles kanyart. Suttogva hozzátettem: – Tényleg minden rendben.

– Már látlak. Úgy festesz, mint egy nyolcnapos vízihulla.

Elfintorodtam a szemléletes hasonlaton.

– Annyira azért nem rossz.

Felnéztem, és láttam, ahogy Jane átküzdi magát a pénztárnál feltorlódott tömegen. Elég nagy hülyeség volt a pénztárat közvetlenül a kijárat-bejárat mellé tenni. Óhatatlanul is nagy káosz alakulhatott ki, ha csúcsidőben megrohamozták a helyet.

Jane türelmesen megvárta, míg egy pocakos kismama a párjával odébb totyog. A helyében én már rég felcsattantam volna, de Jane csak állt és mosolygott rájuk. Borostyánszínű szemén számomra megmagyarázhatatlan érzelm suhant keresztül, de a következő pislogásnál el is tűnt. Hajlékony elegancia kísérté a mozdulatait, ahogy minél kevesebb súrlódással tört a célja felé. Jane tökéletes tévedésben élt a saját kinézetével kapcsolatban. Úgy vélte, hatalmas és ormótlan, mint egy rinocérosz. Képtelen volt meglátni önmagában azt az érzékiséget, amit a felnőtt férfiak rögtön észrevettek, ha csak egy pillantást vetettek rá. De ő tizenhét évesként, a gimiben, tizenéves tacsókó között csak annyit látott, amennyit a környezete a tudomására hozott. Tehát semmi pozitívumot.

Másfél éve kerültem ebbe a kisvárosba, és egy éve tanultam ott, ahol Jane. Sokat mesélt, sokat láttam, még többet dühöngtem az őt ért sérelmek miatt, de sajnos személyesen egyszer sem voltam jelen.

Az a rohadt gimi a titkok fellegvára számomra a mai napig. Kimondatlan gondolatok, feltételezések és hazugságok kiapadhatatlan tárháza. Nem szerettem, hiányzott a régi sulim, a régi barátaim, de ez a hely legalább biztonságot nyújtott. Senki sem bántott.

– Különösen komor vagy ma – huppant le velem szemben Jane, arcát helytelenítő kifejezés csúfította. Mert lehet, hogy a mérete nem XS-es, és hülye rinocérosznak látja magát, de az arcát megirigyelheti bármelyik anorexiás modell a kifutón.

– Késtél – mutattam rá komorságom nyilvánvaló okára.

Észbe kapva sóhajtott.

– Tudom, sajnálom! Nem akartam, de sajnós csak egyvalaki tudott elhozni. Hihetetlen, hogy akinek ekkora családja van, mint nekem, nem képes egy fuvart szerezni, pedig mindenkinek van jogsija és kocsija.

Elégedetlensége mosolyt csalt az arcomra. Bármennyit hisztizhet, tudtam, hogy imádja a családját. Minden nyüzsgésükkel és tolakodó kíváncsiságukkal együtt. Nem csoda. Én is szerettem Hunntingtonékat. Jane négy szuper fútesóval büszkélkedhetett, akik mind odavoltak a pici hugicájukért, és egy emberként állították, hogy ez a lány úgy tökéletes, ahogy van. Teljesen igazuk volt.

– Ki lett végül a szerencsés? – kérdeztem, miközben belekortyoltam hidegre dermedt lattémbe. Amikor megérkeztem, még forrón gőzölgött, de az nem mostanában volt.

Jane szeme hitetlenkedve elkerekedett.

– Szerinted miért késtem?

Megvontam a vállam.

– Nagyapád volt?

– Nagypapi csak akkor hajlandó úgy tenni, mint aki nem holnap akar meghalni, amikor a nagymamád szóba kerül. Odáig van érte.

Erre elvigyorodtam. Sophia nagyj már betöltötte a hatvankettőt, de még mindig aktívan dolgozott. A helyi galéria vezetése mellett egy éjszakai klubot üzemeltetett a közeli városban. Simán letagadhatott volna egy tízest. Míg más nagyik a reumájukat kezeltették, az én nagyim biztonsági intézkedésekről tárgyalt, és sztriptíztáncosokat szerződtetett. Jane nagypapája valószínűleg a különlegesen határozott stílusa miatt epekedett utána.

– Akkor? – forszíroztam a témát, mert erre koncentrálván sikerült visszazökkennem a normális kerékvágásba.

Jane késése váratlanul ért, nehezebben dolgoztam fel, mint gondoltam. Nem a késés jelentette a problémát, a sebezhetőség hirtelen jött érzése kavart fel. Számítottam Jane-re, számítottam rá, hogy időben megjelenik; és mikor nem így lett, elárultnak éreztem magam, ráadásul iszonyúan félttem, hogy esetleg valami rossz történt vele idefelé jövet. A gondolat visszalökött arra a helyszínre, abba az időpontba, ahonnan már másfél éve próbáltam szabadulni. Mint ha kígyókkal teli verembe zuhantam volna. Látom az elérhető kijáratot, de kígyók siklanak, viperák sziszegnek, és engem tökéletes mozdulatlanságba taszít a félelem.

– Jason. Természetesen.

Jason Hunntington. A névre majdnem félrenyeltem a hideg lattémat.

– Sejthettem volna – ingattam a fejem csodálkozva.

Jane fivérei közül egyedül Jason nem kedvelt engem. Senki nem tudta, miért. Már nem is emlékeztem az első találkozásomra a fickóval, de arra igen, hogy az ő társaságában mindig betolakodónak éreztem magam. Mint aki nem érdemli meg, hogy olyanok körében mozogjon, mint a Hunntington család. Tekintve, hogy Jason nem tudott semmit a múltamról, sem arról, ki vagyok valójában,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

meglepő volt a rám adott reakciója. Még Jane sem ismerte rólam a teljes igazságot – amiért egy szép napon, amikor ez az egész katyvasz az arcomba robban, biztosan lekap a tíz körmömről.

Fekete miniszoknyás lány jött felvenni a rendelésünket. Nekem elég volt a lattém, Jane viszont rendelt magának egy erős feketét. Az egyszerű rendelések hamar kiérnek, gondoltam, ahogy a pincérlányt figyeltem. Nem telt bele két perc, és máris a barátnőm előtt gőzölgött egy pohár kávé, aminek fűszeres illata hozzám is hamar elért.

– Áh, ne is foglalkozz velem! – legyintett Jane a bátyjára utalva, aztán szigorú pillantással végigmért. – Jobban érzed magad? Már van egy kis színed. – Amikor bölintottam, izgatottan előrehajolt. – Akkor megnézheted!

Előkotort a táskájából egy minőségi, kis méretű spirálfüzetet, és felém nyújtotta. Az arca egészen kipirult az izgatottságtól, és én nem tehettem mást, elmosolyodtam. Jane hangulata ragadósnak bizonyult.

– Oké, de utána átnézed a képeket, amiket legutóbb csináltam a tanyán.

Jane szája tátva maradt a döbbenettől.

– Megint odamentél?

Kinyitottam a füzetet, és elolvastam az első sort.

Boldogságlista

– Ühüm, mindjárt elmesélem – motyogtam.

Faltam a sorokat, és egészen elképedtem, mennyire sokrétű barátnőm van. Első olvasásra megdöbentem, miket szeretne megcsinálni, ráadásul záros határidőn belül. Elkerekedett a szemem, amikor megláttam a zárósort:

Végrehajtás határideje: tizennyolcadik születésnap!!!

Elbűvölve éreztem magam, mégis minden sornál egyre inkább felment bennem a pumpa.